

over. Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvor Personbanegaarden skal ligge, vil sikkert i meget væsentlig Grad foregribes ved denne Beslutning om Værkstedernes Flytning. Den ærede første Taler talte om, at det vilde være u hensigtsmæssigt at lade disse Værksteder ligge paa en saa kostbar Grund. I Anmærkningerne er den nuværende Grund vurderet til 30—40 Kr. pr. Kv.-Alen. En saa stor Værdi har Grunden imidlertid kun, dersom man flytter hele Historien over paa den anden Side af Vesterbro og lader Pladsen staa aaben til fri Bebyggelse, men hvis man lader Personbanegaarden ligge, blive de Arealer, der blive tilovers paa den anden Side af Personbanegaarden, paa en vis Maade spærrede ude fra det gamle Kjøbenhavn; man maa enten gaa om ad Vesterbro eller Nord paa om ad Søerne. Man tør da ikke regne med denne Pris for disse spredte Arealer; det kan man først, naar man flytter Personbanegaarden helt og holdent over paa den ny Plads, og saa kan man maaske endda beregne dem lidt højere. Jeg kan ikke se andet, end at der i disse Forholdsregler ligger en Antydning af, at vi nok skulle komme til at flytte Personbanegaarden. Jeg maa bede de ærede Medlemmer om Undskyldning for, at jeg er noget mistænksum paa dette Omraade. Ifølge denne Sags Historie lige fra 1892 og indtil den Dag i Dag har jeg Grund til at være meget opmærksom og agte nøje paa, hvad der foregaar i saa Henseende. Jeg er, som jeg saa tit har sagt, en Modstander af Personbanegaardens Flytning. Jeg har den Dag i Dag den Tro, at det vil være hensigtsmæssigt, bekvemtest og billigst at bygge en stor og hensigtsmæssig Personbanegaard paa den nuværende Plads, og det vil jeg vedblivende holde paa, til jeg bliver overbevist om det modsatte.

Men saa er der endvidere en anden Grund, hvorfor jeg meget stærkt beklager, at den højtærede Indenrigsminister kommer med dette Forslag. Som bekendt er der nedsat en Kommission til Overvejelse af de københavnske Jærnbane forhold. Dens Opgave er at tage under Overvejelse Spørgsmaalet om en ny Indretning og Forbedring ogsaa ved de andre københavnske Banegaarde og Banelinier, der fra forskellige Retninger føre ind til Byen — saaledes lyder det Kommissorium, der er os meddelt — og dernæst at foranledige udarbejdet det fornødne Materiale og dels at lægge et Program til Rette for Konkurrencen med Hensyn til Opførelsen af Københavns Personbanegaard og hvad dermed

staar i Forbindelse, og dels bedømme de Projekter, der komme ind, og afgive Betænkning derover til Ministeriet o. s. v. Denne Kommission, hvoraf den ærede første Taler og jeg have den Ære at være Medlemmer, har blandt andet det Hverv at overveje, hvad der skal gøres med de nuværende Værksteder, og hvor de skulle ligge. Det er et af de allermest paatrængende Spørgsmaal, som er os forelagt til Overvejelse. Om jeg nu har Ret, naar jeg paastaar, at der er fornøden Plads, hvor de nu ligge, eller jeg ikke har Ret, er et af de Spørgsmaal, som skulle afgøres. Men naar det Spørgsmaal foreligger for os, er det ret ejendommeligt — for ogsaa her at udtrykke mig saa mildt, jeg kan — at den højtærede Indenrigsminister sammensætter en Kommission og overdrager os det Hverv, blandt andet at udbyde til Konkurrence med Hensyn til, hvor disse Værksteder skulle ligge — om det skal være, hvor de nu ligge, eller paa et andet Sted — og saa dog her fremkommer med et Forslag som det foreliggende. Der har jo været mange Planer oppe om, hvor Værkstederne skulle ligge, og den første ærede Taler har Ret i, at i 1882 blev der her i Landstinget vedtaget et Forslag om at flytte dem til Frederiksberg eller til Nørrebro. Det var ogsaa foreslaaet at dele Forslaget saaledes, at der ved Hellerup blev Værksteder for Nordtrafikken og ved Kjøbenhavn for Vesttrafikken. Men den højtærede Indenrigsminister har altsaa nu, samtidig med at han har forelagt denne Kommission Afgørelsen af dette Spørgsmaal, forelagt et Forslag her i Landstinget, der paa Forhaand griber absolut dybt ind i denne Kommissions Virksomhed og paa Forhaand afgør et Hovedspørgsmaal, som vi have beskæftiget os med. Dette beklager jeg i høj Grad, da det har ført til store Forviklinger og Ubehageligheder. Da dette Forslag blev forelagt her i Tinget, og det andet Forslag blev forelagt i det andet Ting, studsede vi, og det bevirkede en Forhandling i Kommissionen, som nær havde ført til, at vort Arbejde var stranded, og at Kommissionen var gaaet i Stykker. Jeg maa udtale min Paaskønnelse over for den første ærede Taler, fordi han som Formand i Kommissionen hjalp os ud over Vanskelighederne. Det har han en god Evne til, og jeg paaskønner denne Evne. Jeg nævner med Anerkendelse, at det ved hans Arbejde lykkedes at komme ud over Vanskelighederne, men vi kom dog langtfra helt ud over denne Vanskelighed.